

Arrest

nr. 129 009 van 9 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 26 augustus 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 september 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juli 2010 verklaart verzoeker zich vluchteling op het Belgisch grondgebied.

1.2. Op 31 augustus 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arrest nr. 97 215 van 14 februari 2013 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 27 februari 2013 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend.

1.5. Op 1 juli 2013 vraagt verzoeker een verblijfskaart aan in de hoedanigheid van partner in wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belgische onderdaan, mevrouw E.N.S.

1.6. Op 23 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing wordt verzoeker te kennis gebracht op 4 december 2013.

1.7. Op 24 februari 2014 stelt verzoeker de gemeente Ukkel in kennis van het feit dat hij de procedure wettelijke samenwoning met mevrouw E.N.S. niet verderzet.

1.8. Op 26 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, ondergeschikt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM directe werking heeft in de interne rechtsorde en behoort tot de Europese openbare orde waardoor het ambtshalve karakter door de rechter zou moeten worden opgeworpen, dat het voorkeur en voorrang verdient boven ermee strijdige interne wetgeving en dus moet toegepast worden in geschillen die voor de nationale rechter worden gebracht, dat elke toetsing grondrechtelijk dient te zijn, waardoor een abstracte repliek op een middel uit artikel 8 van het EVRM zich hiermee slecht laat verzoenen. Verzoeker vervolgt dat artikel 8 van het EVRM naast een grondrecht op de eerbiediging van het gezinsleven, eveneens een grondrecht op eerbiediging van het privéleven behelst, twee begrippen die in het licht van een conformiteitstoets van een administratieve beslissing aan onderhavige verdragsrechtelijke bepaling van elkaar dienen te worden onderscheiden, dat het grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven, noch het grondrecht op eerbiediging van het privéleven absoluut zijn, in die zin dat een inmenging binnen de grenzen en voorwaarden van artikel 8, tweede lid van het EVRM gerechtvaardigd is, in het kader van een eerste toelating men evenwel niet spreekt van een inmenging, doch wel van het al dan niet bestaan van een positieve verplichting in hoofde van de overheid om er zorg voor te dragen dat ze de nodige maatregelen neemt om een bestaand familiaal leven te verduurzamen en dit aan de hand van een 'fair-balance'-toets.

Voorts zet verzoeker principes uiteen betreffende artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Toegepast op zijn geval, merkt verzoeker op dat het bestaan van het familiaal leven tussen hem en zijn vriendin niet kan worden betwist, dat hij via de gemeente Ukkel verschillende maal zijn ongebooren kind trachtte te erkennen, maar dat hem dat steevast werd geweigerd aangezien de gemeente pas tot de erkenning zou overgaan indien het kind zou zijn geboren, dat hij de raad van de gemeenteambtenaar opvolgde en na de bevalling het kind zou erkennen, dat hij evenwel opgepakt en onmiddellijk overgebracht werd naar het politiecommissariaat, waar hij duidelijk maakt dat hij op officieuze wijze is gehuwd met mevrouw N.J. die feitelijk bij hem inwoont en die hoogzwanger van hem zou zijn. Verzoeker stelt dat hij de politiediensten verzocht om deze informatie in het woonstverslag te noteren en over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken, dat, mocht de Dienst Vreemdelingenzaken het bewijs van de zwangerschap nodig achten, hij dit altijd per fax kon overmaken, dat de inhoud van het verslag tot op heden niet gekend is, dat mocht blijken dat verzoeker melding zou hebben gemaakt van zijn relatie met mevrouw N.J., die bovendien hoogzwanger is, hij meent dat het bevel manifest in strijd is met artikel 8 van het EVRM, nu minstens op basis van de elementen uit het administratief dossier kon worden afgeleid dat hij een in artikel 8 van het EVRM bedoeld beschermingswaardig familiaal leven heeft opgebouwd, zodat de verwerende partij een 'fair balance' toets diende te beweerstelligen om na te gaan of er een positieve verplichting bestond in haren hoofde om het familiaal leven (tijdelijk of definitief) te verduurzamen, dat gelet op de ontstentenis van een dergelijke 'fair balance' toets, kan worden vastgesteld dat de maatregel in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker merkt verder op dat in geval er geen elementen in het dossier voorhanden zijn waaruit het bestaan van een familiaal leven zou blijken, hij stukken aan het dossier voegt waaruit het bestaan van het familiaal leven zou blijken, dat hij mevrouw N.J. bij iedere afspraak heeft begeleid, dat hij dan altijd aanwezig was, dat hoewel de gemeente hem niet had toegelaten zijn ongebooren kind te erkennen, bij gebrek aan ander bewijs, de aanwezigheid bij de vroedvrouw een begin van bewijs is dat hij de biologische vader is, of althans dat in hoofde van verzoeker en zijn toekomstige echtgenote, dit als hun ongebooren kind wordt beschouwd, dat tevens foto's worden gevoegd waaruit blijkt dat er een informele huwelijksplechtigheid heeft plaatsgevonden voor hem en zijn toekomstige echtgenote. Voorts wijst hij er op dat op basis van haar medisch verleden en de hysterische gedragingen op het kantoor van de raadsman, een expertise werd uitgevoerd bij de psycholoog, dat op basis van de expertise het duidelijk is geworden dat de toekomstige echtgenote de scheiding met verzoeker op het einde van een zeer moeilijke zwangerschap niet kan verduren, zodanig zelfs dat ze een einde wil maken aan haar leven, waarna verzoeker citeert uit het rapport van de psycholoog en meent dat in het licht van de medische vaststellingen de bestreden maatregelen buitenproportioneel voorkomt, a fortiori wanneer de Belgische wetgeving, meer bepaald artikel 40ter van de vreemdelingenwet, na de geboorte, een recht op verblijf toekent aan de vader van het biologisch Belgisch kind en dit via een gezinsherenigingsprocedure die vanuit België kan worden opgestart. Het is duidelijk, volgens verzoeker, dat de belangen van de Staat, met name de handhaving van de migratiewetten, en bijgevolg de handhaving van de openbare orde, niet opweegt tegen zijn belangen, dat hij nooit ofte nimmer ten laste is geweest van de Staat, dat de wet

bovendien voorziet in de mogelijkheid om over twee maanden een procedure gezinshereniging in te leiden vanuit België aan de zijde van zijn toekomstige echtgenote en kind, dat het belang dat de Belgische Staat kan doen gelden bijgevolg zeer gering is, dat bovendien de belangen die hij laat gelden manifest zwaarder doorwegen, nu zijn vriendin door de feitelijke scheiding en de bevalling in het vooruitzicht, zeer wankelbaar is met als gevolg dat een zelfdoding niet uitgesloten is, dat het rechtsgoed dat hier moet beschermd worden niet beperkt is tot het familiaal leven, maar ook het recht op leven, dat het bijgevolg als buitenproportioneel voorkomt om zijn vriendin, in deze omstandigheden, te scheiden van hem, enkele maanden voor de bevalling, a fortiori nu blijkt dat hij haar de hele tijd heeft gesteund tijdens de zwangerschap en voor haar van fundamenteel belang is opdat ze de bevalling tot een goed einde kan brengen, dat aangezien hij over enkele maanden zelfs op Belgische bodem, na erkenning van het kind, een recht op verblijf kan doen gelden via een in België aangevatte procedure, niet anders kan dan, in het licht van de medische omstandigheden te besluiten dat de maatregelen disproportioneel is, dat in ondergeschikte orde het belang van het ongeborn kind en dat van de moeder primeren, aangezien het risico op een aantasting van het recht op leven van het ongeborn kind, via een miskraam of zelfdoding van de moeder, reëel is.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat de verwerende partij niet op deugdelijke wijze rekening heeft gehouden met het bestaan van een familiaal leven in zijn hoofde, nu zijn relatie met mevrouw N.J. en haar zwangerschap niet betrokken werden in de besluitvorming van de verwerende partij.

Verder meent verzoeker dat de overheid niet op zorgvuldige wijze handelde, nu blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de relatie, noch de zwangerschap van de vriendin van verzoeker, dat bovendien de beslissing, die geen enkele verwijzing bevat naar de relatie en de zwangerschap van zijn vriendin, niet steunt op relevante feiten wanneer daaromtrent geen vermelding wordt gemaakt terwijl de maatregel op ernstige wijze de verderzetting of de verduurzaming van het familiaal leven bemoeilijkt of zelfs onmogelijk maakt.

3.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/ of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.2.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verzocht om een verblijfskaart in zijn hoedanigheid van partner in een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan, mevrouw E.N.S. Verzoeker wordt betreffende zijn aanvraag in kennis gesteld van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten op 4

december 2013. Op 24 februari 2014 verklaart verzoeker bij de gemeente Ukkel de wettelijke samenwoning stop te zetten. Op 26 augustus 2014 wordt verzoeker betrap op zwartwerk, naar aanleiding waarvan een verslag vreemdelingencontrole wordt opgesteld.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij, bij het opstellen van het administratief controleverslag vreemdelingen van 26 augustus 2014, de politie duidelijk heeft gemaakt dat hij op officiële wijze is gehuwd met mevrouw N.J. die feitelijk bij hem inwoont en die hoogzwanger van hem is, alsook de politie verzocht heeft om deze informatie te noteren en over te maken aan DVZ alsook dat hij hen meldde dat hij een bewijs van zwangerschap kon overmaken per fax, indien DVZ dit nodig achtte, beperkt hij zich tot een blote bewering, die overigens geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Immers blijkt uit het administratief controleverslag vreemdelingen dat als reden van verblijf genoteerd staat: werk en recht op verblijf doch blijkt hieruit niet dat verzoeker een verblijf in functie van zijn zwangere vriendin zou hebben opgegeven als reden van verblijf. In zoverre de raadsman van verzoeker ter terechtzitting er nog op wijst dat het administratief controleverslag vreemdelingen helemaal niet is ingevuld, mist zijn kritiek feitelijke grondslag, nu uit nazicht van het desbetreffende stuk in het administratief dossier duidelijk blijkt dat het verslag concrete gegevens bevat met betrekking tot verzoeker, de omstandigheden van het opstellen van het verslag en de reden van verblijf.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen beschermingswaardig gezinsleven aantoonde in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met mevrouw N.J., zijn vriendin, die zeven maanden zwanger is. De Raad stelt vast dat verzoeker, om zijn relatie met mevrouw N.J. aan te tonen, kopieën van foto's voorlegt, waarbij hij verklaart dat hij officieus met mevrouw N.J. gehuwd is in april 2014 en een kopie van het paspoort van mevrouw N.J. alsook een kopie van een attest van de vroedvrouw, opgesteld op 5 september 2014, waarin wordt verklaard dat verzoeker mevrouw N.J. vergezelde bij alle prenatale consultaties. Aangaande het attest van de vroedvrouw dient vooreerst te worden vastgesteld dat dit een faxkopie betreft waarvan verzoeker geen origineel kan voorleggen. Immers expliciet gevraagd ter terechtzitting aan de raadsman van verzoeker of hij originelen kon voorleggen van de door hem aan de vordering gevoegde stukken, kon hij van voormeld stuk geen origineel voorleggen. Voorts is het aanwezig zijn bij prenatale controles van een zwangere vrouw geen bewijs van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Betreffende de faxkopieën van de foto's van het officiële huwelijk en de faxkopie van het paspoort van mevrouw N.J., merkt de Raad op dat de faxkopieën die verzoeker voorlegt onduidelijk zijn. Zo kan geenszins nagegaan worden of de vrouw op de foto's dezelfde vrouw betreft als de vrouw op het paspoort. Ook van deze documenten kan de raadsman van verzoeker geen originelen voorleggen ter terechtzitting. De verklaring van verzoeker dat hij officieus gehuwd is met mevrouw N.J. is een loutere bewering die aldus geenszins gestaafd wordt. Immers, zelfs als uit de foto's en het paspoort zou kunnen blijken dat de foto's afbeeldingen betreffen van verzoeker en mevrouw N.J., bewijzen dergelijke foto's geenszins een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Van het document van de gynaecologisch assistent, dat geen datum bevat en waarin wordt bevestigd dat mevrouw N.J. 30 weken zwanger is, wordt ter terechtzitting een origineel overgemaakt. Dit document toont aan dat mevrouw N.J. 30 weken zwanger is op een bepaald ogenblik, doch houdt geenszins een indicatie in van een beleefd gezinsleven tussen mevrouw N.J. en verzoeker, daar verzoeker geenszins vermeld wordt op het document. Hetzelfde geldt voor de faxkopie betreffende het attest van een gynaecoloog van 12 augustus 2014, waarvan eveneens geen origineel kan voorgelegd worden door de raadsman van verzoeker ter terechtzitting, waarin wordt gesteld dat mevrouw N.J. op 12 augustus 2014 27 weken zwanger is. Voorts wenst de Raad nog op te merken dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om zijn vermeend gezinsleven dat reeds minstens 30 weken zou duren, gelet op de zwangerschap van mevrouw N.J., te verzekeren in België. Het rapport afgeleverd door de psycholoog, opgesteld op 3 september 2014, is niet ondertekend en maakt geen melding van eerdere consultaties. Ook van dit document kon de raadsman van verzoeker geen origineel voorleggen ter terechtzitting. Bovendien worden de in het voornoemd rapport aangegeven feiten gebaseerd op de verklaringen van mevrouw N.J., zonder dat deze geverifieerd worden of gestaafd worden met documenten. Bovendien kunnen de door de vermeende vriendin van verzoeker afgelegde verklaringen niet in overeenstemming gebracht worden met het administratief dossier. Immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 1 juli 2013 een aanvraag om een verblijfskaart indiende als partner van mevrouw E.N.S., met wie hij een wettelijk geregistreerd partnerschap had en dat hij de wettelijke samenwoning met vernoemde persoon stopzette op 24 februari 2014, terwijl uit de

verklaringen van mevrouw N.J. dan weer blijkt dat zij en verzoeker reeds twee jaar zouden samen zijn. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met mevrouw N.J. wordt in casu niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoeker zich zou beroepen op het gezinsleven met zijn ongebooren Belgisch kind, wijst de Raad er op dat ook hier geen enkel bewijs voorligt dat verzoeker de vader zou zijn van het ongebooren kind, dat mevrouw N.J. draagt. Waar verzoeker voorhoudt dat hij stappen heeft ondernomen om het kind te erkennen, doch dat de gemeente weigerde dit te doen voor de geboorte van het kind, beperkt hij zich tot loutere beweringen, die hij geenszins staft. Het attest van de vroedvrouw, dat, zoals reeds gesteld, enkel een kopie betreft, waarbij wordt gecertificeerd dat verzoeker aanwezig was bij prenatale controles van mevrouw N.J., vormen geen bewijs van de vaderschap van verzoeker van het ongebooren kind dat mevrouw N.J. draagt. Ook het aangevoerde rapport van de psycholoog kan het vaderschap van verzoeker betreffende het ongebooren kind van mevrouw N.J. niet bewijzen. Immers is het document afgeleverd door de psycholoog, opgesteld op 3 september 2014, niet ondertekend en maakt het geen melding van eerdere consultaties. Bovendien worden de erin aangegeven feiten gebaseerd op de verklaringen van mevrouw N.J., zonder dat deze geverifieerd worden of gestaafd worden met documenten.

Ook in het administratief dossier ontwaart de Raad geen elementen waaruit blijkt dat verzoeker in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met mevrouw N.J. die zwanger zou zijn van verzoekers kind, zodat ook de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid met het door hem beweerde gezinsleven geen rekening te hebben gehouden of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk wordt gemaakt.

Er dient te worden besloten dat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker met mevrouw N.J. en haar ongebooren kind niet naar behoren werd aangetoond.

Zelfs indien het bestaan van een gezinsleven in hoofde van verzoeker met mevrouw N.J. kan aangenomen worden – quod non – stelt de Raad vast dat niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft. Er is derhalve in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

De positieve verplichting voor de Staat om het recht op privé- en/of familieleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38) geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In dit verband moet worden geduid dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker zijn vermeende relatie met mevrouw N.J. aanvatte in illegaal verblijf en dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker stappen heeft ondernomen om een verblijfsstatus in functie van zijn vriendin, met wie hij volgens haar verklaringen in het rapport van de psycholoog, reeds twee jaren een relatie heeft, aan

te vragen. Verzoeker toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met zijn vriendin en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. In zoverre verzoeker meent dat zijn verwijdering in het bijzonder schade zou toebrengen aan zijn vriendin N.J. die zwanger zou zijn van zijn ongebooren kind, zodat zelfs een tijdelijke verwijdering disproportioneel zou zijn, herhaalt de Raad dat verzoeker de psychische toestand ten gevolge van de omstandigheden betreffende verzoeker en de moeilijke zwangerschap van mevrouw N.J. niet aannemelijk maakt. Het psychologische verslag dat dateert van 3 september 2014 is een faxkopie, die niet ondertekend werd. De raadsman van verzoeker ter terechtzitting gevraagd of hij originelen kon voorleggen van de documenten die werden gevoegd aan de vordering, kon hij van het rapport van de psycholoog geen origineel voorleggen. Het psychologisch verslag maakt geen melding van eerdere consultaties en is betreffende de feiten gebaseerd op de verklaringen van mevrouw N.J., zonder dat deze geverifieerd worden of gestaafd worden met documenten. Zo worden door verzoeker ook geen documenten voorgelegd die de moeilijke zwangerschap en de in het rapport van de psycholoog vermelde incidenten zouden bevestigen.

Er blijkt derhalve prima facie niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op de verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgische grondgebied. Voorts wijst de Raad er op dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verzoekers gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER